

Arrest

nr. 79 277 van 16 april 2012
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 januari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 16 december 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 28 september 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 februari 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 12 juli 2011, nrs. X en X)

1.3. Verzoekers dienden op 25 augustus 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 21 september 2011 beslissingen van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.5. Verzoekers dienden op 25 oktober 2011 een derde asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 16 december 2011 beslissingen van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten M. S. M. (...)
geboren te Grozny , op (in) 26.01.1988
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 25.10.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 28.09.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 18.02.2011 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 15.07.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 25.08.2011 een tweede asielaanvraag indiende die op 21.09.2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering in behandeling nemen'; betrokkene op 25.10.2011 een derde asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene een oproepingsbrief dd. 22.01.2011 voorlegt waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene dit document reeds had kunnen indienen in het kader van zijn tweede asielaanvraag; betrokkene verklaart dat zijn broer en een jeugdvriend meegenomen zijn door iemand van de overheid; betrokkene met dergelijke verklaring niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen; betrokkene verklaart dat zijn leven in gevaar is waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens weet aan te brengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten Y. Z. (...)
geboren te Grozny , op (in) 28.06.1991
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 25.10.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 28.09.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 18.02.2011 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 15.07.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 25.08.2011 een tweede asielaanvraag indiende die op 21.09.2011 door

de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering in behandeling nemen'; betrokkene op 25.10.2011 een derde asielaanvraag indiende, waarbij zij verklaart niet naar haar land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene verklaart dat haar man nog steeds gezocht wordt en hij een oproepingsbrief heeft voorgelegd; betrokkene verklaart dat de broer van haar man is meegenomen door de ordediensten; er dient te worden opgemerkt dat er in het kader van betrokkene haar man dd. 16.12.2011 een negatieve beslissing werd genomen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag vanwege de DVZ; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens weet aan te brengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verzoekende partijen en de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens voeren zij een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

"(...)

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166).

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49).

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991

DVZ achtte het gepast om in voorliggend dossier over te gaan tot een weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag, na een zeer summier onderzoek.

Als reden waarom DVZ besluit om de asielaanvraag van verzoek(st)er niet in overweging te nemen geeft DVZ aan dat verzoek(st)er de oproepingsbrief van 22.01.2011 had kunnen voorleggen in het kader van (haar/) zijn tweede asielaanvraag.

Het Verdrag van Genève is een Verdrag met humanitaire doelstellingen. Een overheid dient de nodige soepelheid aan de dag te leggen bij de beoordeling van een asielaanvraag, en zeker met betrekking tot de 'filterprocedure' gehanteerd door de DVZ opdat zijn aanvraag een kans maakt en onderworpen wordt aan een eerlijke behandeling.

Verzoekende partij deelt mee dat het neergelegde document cruciaal is en dus (haar/) zijn asielrelaas kan ondersteunen. (Zij/) Hij stelt dat de DVZ zich onterecht aan haar verplichtingen als asielinstantie heeft onttrokken. Door het neerleggen van voormeld document kan verzoek(st)er alle twijfel wegnemen die in het verleden was gerezen over (haar/) zijn asielrelaas.

Gelet op de ernst van de zaak, is het zeker de moeite om de asielaanvraag van verzoek(st)er in overweging te nemen en het neergelegde document aan een onderzoek te onderwerpen.

Dat het inderdaad ook mogelijk is dat een asielzoeker pas na de laatste procedurefase in het bezit komt van belangrijke bewijsstukken van feiten of situaties die hij in de afgelopen procedure (vergeefs) ingeroepen heeft.

Aangezien er geen enkele andere beroepsmogelijkheid bestaat, diende verzoek(st)er noodgedwongen een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

Vermits verzoek(st)er stelt dat het hier om een belangrijk bewijsstuk gaat, die een gegrond asielverhaal aannemelijk maakt, zou het onredelijk zijn om deze oproepingsbrief niet in overweging te nemen.

Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.”

3.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat de motivering *“in de akte de juridische en feitelijke overwegingen”* moet vermelden en dat deze *“afdoende”* moet zijn. Dit houdt in dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven duidelijk moeten zijn voor hem tot wie de beslissing is gericht. De vraag of de motivering afdoende is, moet bijgevolg *in concreto* worden beoordeeld met inachtneming van alle gegevens uit het administratief dossier (zie OPDEBEECK, I. en COOLSAET, A., *Formele motivering van bestuurshandelingen*, in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 1999, p. 143 en 145).

3.3. De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), zoals ook in de beslissing wordt aangegeven. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip *“nieuwe gegevens”* heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

3.4. *In casu* oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat verzoekers bij hun derde asielaanvragen van 25 oktober 2011 geen nieuwe gegevens hadden aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet waardoor hun aanvragen niet in aanmerking werden genomen.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in het kader van hun derde asielaanvraag een oproepingsbrief van 22 januari 2011 hadden neergelegd waarbij eerste verzoeker zich op 26 januari 2011 moest aanmelden bij de OVD van Zavodskoïy in de hoedanigheid van beschuldigde. Ter gelegenheid van het gehoor op 14 november 2011 naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag verklaarde eerste verzoeker dat hij een viertal maanden geleden contact had met zijn moeder die de oproepingsbrief via een onbekende vrouw aan hem bezorgde. Verder verklaarde verzoeker dat hij via een vriend weet dat zijn broer en zijn jeugdvriend door iemand van de overheid zijn meegenomen en moesten vertellen waar eerste verzoeker verbleef en benadrukte dat zijn leven in zijn land van herkomst in gevaar is.

3.6. In de bestreden beslissingen wordt met betrekking tot de oproepingsbrief gesteld dat eerste verzoeker deze reeds in het kader van zijn tweede asielaanvraag had kunnen aanbrengen. Aangaande de verklaringen van eerste verzoeker wordt gesteld dat het wedervaren van zijn broer en zijn jeugdvriend het persoonlijk karakter van zijn problematiek niet aantoonst en dat hij geen bewijs aanbrengt dat zijn leven in gevaar is. In de beslissing van tweede verzoekster wordt verwezen naar de beslissing van haar echtgenoot omdat zij verwees naar de gegevens die door eerste verzoeker werden verstrekt.

3.7. Waar verzoekers stellen dat bij de beoordeling van een asielaanvraag de nodige soepelheid aan de dag gelegd moet worden, gaan zij eraan voorbij dat in de thans bestreden beslissingen geen standpunt ingenomen wordt over hun behoefte aan internationale bescherming, doch slechts wordt vastgesteld dat zij in het kader van hun derde asielaanvraag geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet hebben aangevoerd. De soepelheid met betrekking tot de beoordeling in het licht van het Vluchtelingenverdrag strekt zich immers niet uit tot de vraag of verzoekers in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens hebben aangebracht.

Door te benadrukken dat het neergelegde document 'cruciaal' is en dat dit de twijfel die in het verleden omtrent hun asielrelaas is gerezen, kan wegnemen, slagen verzoekers er niet in het pertinente motief uit de bestreden beslissing te weerleggen dat zij dit document reeds in het kader van hun tweede asielaanvraag hadden kunnen aanbrengen. De simpele affirmatie dat het mogelijk is dat een asielzoeker pas na de laatste fase van de vorige asielprocedure in het bezit komt van bewijsstukken volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers het document dat zij in het kader van hun derde asielaanvraag hebben neergelegd, dat overigens reeds dateert van 22 januari 2011, slechts na 21 september 2011, het ogenblik waarop de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing nam over hun vorige asielaanvraag, in hun bezit hebben gekregen. De Raad stelt vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de staatssecretaris onredelijk te werk ging door de oproepingsbrief niet in overweging te nemen.

3.8. Met hun betoog tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissingen met een motiveringsgebrek zijn behept of dat de gemachtigde van de staatssecretaris een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 86 379 / IV en RvV 86 396 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN